

Purežavin Purevsuren

POLETJE Poletje mimo je. Mrak pade zgodaj.
 MIMO JE Zdaj zdaj pri ljubici luč zagori.
 Jaz čakam, kot gledalec čaka v kinu,
 nestrpno, kdaj ekran se razsvetlí.
 Če te zagledam, da stojiš pri oknu,
 bo to kot zmaga s filmskega traku.
 Potem nestrpno odhitel domov bom,
 da kadrov teh nagledam se še v snu.

ROKA Častim to roko, vozlov polno kakor veje breze,
 kot pločevina uzde trdo, vendar najbolj žlahtno,
 v ognjenem znoju in v ledenem mrazu ogrobelo,
 to roko ljubim do solzá, trepeta in bolesti.

Ta roka je razgrebala zamete snežne v stepi,
 da šotor odmetala bi še prej, ko spet znoči se
 in da čimprej, pred svitom še, vrvi bi zategnila
 in karavano za na pot v sneg, v stepo oskrbela.

V sukneni sivi jurti je s kladívom težkim tolkla,
 klesala iz žarečih gmot rdeče bele brizge,
 ravnala v uporabno stvar kovino prekaljeno,
 da v sivi jurti vzšel iz nje je srp, sijoč kot mesec.

Podoba iz otroštva — roka. Kratek sen, spet zarja
 in roka že vihti nad stepo vrv za lov na konje,
 da bi ujela takšnega, ki ni še nikdar dirkal,
 in oddvojila ga od črede, ki je bil je vaje.

Ta roka — čudež je bila kot moč orkana silna,
 doklèr ni vrhu griča pala kakor bor za ladje.
 Na toporišče dlan za zmeraj vtisnila pečat je,
 a roka — čudež se krivi in sila ji pošla je.

Umazanih strasti ta roka ni živ dan poznala
 in lažne večne slave sebi nikdar ni kovala.
 Življenje le potrjevala je do zadnje ure,
 to je bila garaška roka mojega očeta.

Jaz ljubim to rokó, vozlato kakor veje breze
 in kot železna uzda trdo, vendar najbolj žlahtno,
 v ognjenem znoju in v ledenem mrazu ogrobelo,
 to roko ljubim do solzá, trepeta in bolesti.